

Arrest

nr. 304 331 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE VOS
Onafhankelijkheidsstraat 66-68 bus 14
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 oktober 2023 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DE VOS en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juli 2022 diende verzoekster een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 30 augustus 2023 verklaarde verweerder deze aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.3. Op 30 augustus 2023 trof verweerder tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [S.N.W.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. De asielprocedure van betrokkene werd op 24.05.2022 afgesloten. De maximale duur van 90 dagen op een période van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleden : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Noch uit de aanvraag 9bis noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

“Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel de proportionaliteitstoets.

Schending van de materiële motiveringsplicht en de proportionaliteitstoets;

Schending van artikel 3 en 8 EVRM.”

Ze betoogt als volgt:

“1.-

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De draagkracht van de beslissing moet slaan op vier elementen, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid) (A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, *De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht*, Gent, Mys&Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

2.

Dat de bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: de asielprocedure van betrokkene werd op 24.05.2022 afgesloten. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is op heden aldus ruimschoots overschreden.

3.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgevaardigd m.o.o. de terugkeer naar het land van herkomst. Het weze duidelijk dat verweerster op een niet afdoende en onredelijke wijze rekening heeft gehouden met de specifieke individuele situatie van de verzoekende partij.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet luidt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

4.

De verwerende partij heeft weliswaar het gezins- en familieleven van verzoekster in overweging genomen bij het maken van het bevel tot het verlaten van het grondgebied, doch, zij toont niet aan dat zij rekening heeft gehouden met het andere beschermenswaardig element van artikel 8 EVRM, met name het privéleven.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf.

EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

5.

Verwerende partij baseert zich op het gegeven dat het niet per se moet gaan om een definitieve terugkeer, maar dat het om een tijdelijke terugkeer gaat. De banden in België zijn aldus verwerende partij niet nauw genoeg zijn dat zij verweven zijn met haar sociale identiteit. De normale binding die ontstaat met het land tijdens een precair verblijf is aldus verwerende partij niet van die orde dat een tijdelijke verwijdering een schending van artikel 8 EVRM.

Zij verwijst naar rechtspraak van het EHRM dat stelt dat niet elke relatie tussen volwassenen een beschermenswaardige relatie uitmaakt in de zin van artikel 8 EVRM, als er naast de affectieve banden, geen bijkomende relatie van afhankelijkheid bestaat.

Verwerende partij houdt echter geen rekening met de andere, recente rechtspraak binnen het EHRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt namelijk dat ook sociale en zakelijke relaties welke vreemdelingen hebben opgebouwd in België onder artikel 8 EVRM ressorteren (zie in die zin EHRM, 29 april 2002, Pretty/VK, nr. 2346/02, §61, 2002-III; EHRM, 12 september 2012, Nada/Zwitser-land, § 151; EHRM, 16 december 2014, Chbihi Loudoudi e.a./België, §123).

Het EHRM voegt toe dat niet alle gevestigde immigranten, ongeacht de duur van hun verblijf in het land waaruit zij worden uitgezet, noodzakelijkerwijs een "gezinsleven" in de zin van artikel 8 hebben. Aangezien artikel 8 echter ook het recht beschermt om banden aan te knopen en te onderhouden met zijn medemensen en met de buitenwereld, en aangezien het soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon omvat, moet worden aanvaard dat alle sociale banden tussen de gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven, een integrerend deel uitmaken van het begrip "privé-leven" in de zin van artikel 8. Ongeacht of er al dan niet sprake is van een "gezinsleven", vormt de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een inbreuk op zijn of haar recht op eerbiediging van het privé-leven (EHRM, 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, §29).

Verzoekster heeft aannemelijk gemaakt in haar verzoekschrift cfr. artikel 9bis Vw. dat zij over een beschermenswaardig privéleven beschikt in België. Het feit dat zij geen familieleden in België heeft wonen, doet geen afbreuk aan het feit dat zij nog altijd een privéleven in dit land opgebouwd kan hebben.

Zij maakt actief deel uit van het verenigingsleven in België, zo is zij aangesloten bij een volleybal club in Ukkel. Zij heeft, ten tijde van het indienen van het verzoek, een tewerkstelling bij de firma [K.]. Haar baas en collega's worden haar vrienden en maken haar sociaal netwerk uit, die haar helpen om allerlei zaken in België te regelen. Zij volgde al actief taallessen in het Frans, maar nu ook in het Nederlands, opdat zij hier in België, en meer bepaald in het Brusselse, haar netwerk nog kan vergroten. Zij betaalt hier de mutualiteit en huurt hier een woonst. Zij is in België gekomen met niets, maar is ondertussen hier ingeburgerd.

Een terugkeer naar haar land van herkomst, betekent dat zij gescheiden wordt van haar netwerk. Haar werkgever helpt haar bij alle stappen in het proces om haar verblijf te regulariseren, dit natuurlijk met het oog op het behouden van een betrouwbare werkkraacht. Zolang zij zich op het Belgisch grondgebied bevindt, hoopt haar werkgever dat er een verblijf mogelijk is. Een tijdelijke terugkeer verhindert dit alles.

Bovendien heeft zij zich dusdanig geïntegreerd in de Belgische cultuur dat haar banden met haar netwerk wel degelijk nauw verweven zijn met haar sociale identiteit.

6.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing. Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privéleven van verzoekster.

Er dient onder meer rekening te worden gehouden met de duur van het verblijf op het grondgebied. Verzoekster is al 4 jaar in België.

Verwerende partij houdt verzoekster verantwoordelijk voor de duur van haar verblijf. Zij wist, zo stelt verwerende partij, immers dat er sprake was van een bevel tot het verlaten van het grondgebied.

Zij faalt echter in het besluit conform de aanvraag 9bis Vw. om aan te geven of te verduidelijken om welk bevel tot het verlaten van het grondgebied het gaat. Er wordt geen datum of referentiekenmerk aangehaald door verwerende partij. Vermits verzoekster geen kennis heeft mogen nemen van dit bevel (en daarom hieraan ook geen gevolg heeft gegeven), kan zij zich niet verweren op dit punt.

Het is, zoals hierboven reeds uiteengezet, aan de verwerende partij om haar beslissingen duidelijk te motiveren. Dit wil zeggen: op een manier waarop duidelijk wordt voor verzoekster op welke basis verwerende partij haar argumenten steunt. Of er wel dergelijk eerste bevel tot het verlaten van het grondgebied is, is niet duidelijk. Zeker niet wanneer men het contrasteert met de overige aangehaalde gegevens/beslissingen, waar wel een duidelijke referentie (d.m.v. het noemen van een datum) aan gemaakt wordt (bv. de beslissing in de asielpcedure).

Het privéleven, zoals wordt beschermd door artikel 8 EVRM, wordt geschonden door een nakende uitzetting.

Het middel is gegrond."

2.2. De Raad leest in het middel geen uitleg over de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Dit onderdeel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad begrijpt uit het betoog van verzoekster dat ze erover valt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met en motiveert aangaande haar privéleven. Daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, verweerder verplicht om rekening te houden met en te motiveren aangaande het privéleven, nu dit geen element is dat in voormeld artikel 74/13 wordt opgesomd, ziet de Raad niet in waarop die verwachting is gestoeld nu de in punt 1.2. bedoelde beslissing, die samen met de thans bestreden beslissing werd getroffen en betekend, reeds zeer uitvoerig inging op verzoeksters privéleven en in dit verband zeer ruime afwegingen maakte. Kernpunt hiervan is de afweging dat verzoekster niet aantoonde dat de banden die ze met België heeft aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat

zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig aan België is gebonden dat een tijdelijke terugkeer naar Brazilië is uitgesloten. Verweerder concludeerde dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk is, wat inhoudt dat verzoekster moet terugkeren naar haar land van oorsprong om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. De Raad ziet niet in waarom verweerder in de thans bestreden beslissing, die effectief een terugkeer-verplichting oplegt, nogmaals moet herhalen wat in de in punt 1.2. bedoelde beslissing kan worden gelezen over de door verzoekster aangehaalde elementen in het licht van haar privéleven in België. Verzoekster kan daarvan niet onwetend zijn, gezien ze deze beslissing, die samen met de bestreden beslissing werd getroffen en betekend, voegt bij haar verzoekschrift.

Verzoeksters overtuiging dat verweerder niet op een afdoende en redelijke wijze rekening heeft gehouden met haar specifieke individuele situatie kan aan het voormelde en aan de afwegingen die figureren in de bestreden beslissing in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doen.

Verzoeksters ruime theoretische beschouwingen over het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM alsook de olijsting van elementen die haar zaak kenmerken en die ze reeds heeft aangehaald in haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag alsook haar overtuiging dat ze hierin wel degelijk een beschermenswaardig privéleven heeft aangehaald, kunnen aan het voormelde ook geen afbreuk doen en tonen niet aan dat de bestreden beslissing in strijd is met voormelde verdragsbepaling.

Hierbij wijst de Raad erop dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een privéleven opbouwen, zoals in casu. Volgens het Hof is er geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster toont niet aan dat haar situatie dergelijke uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Ze toont meer bepaald niet aan dat de banden die ze met België heeft aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van haar privéleven zodanig aan België is gebonden dat een tijdelijke terugkeer naar Brazilië is uitgesloten. De Raad wijst er nog op dat verzoeksters geval een eerste toelating betreft, nu haar geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In een situatie van eerste toelating gebeurt geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zodat verzoeksters betoog in dit verband niet dienstig is.

2.4. Verzoekster merkt ten slotte nog op, *“Verwerende partij houdt verzoekster verantwoordelijk voor de duur van haar verblijf. Zij wist, zo stelt verwerende partij, immers dat er sprake was van een bevel tot het verlaten van het grondgebied. Zij faalt echter in het besluit conform de aanvraag 9bis Vw. om aan te geven of te verduidelijken om welk bevel tot het verlaten van het grondgebied het gaat. Er wordt geen datum of referentiekenmerk aangehaald door verwerende partij. Vermits verzoekster geen kennis heeft mogen nemen van dit bevel (en daarom hieraan ook geen gevolg heeft gegeven), kan zij zich niet verweren op dit punt.”*

2.5. De Raad leest niet in de bestreden beslissing wat verzoekster er in leest. Voor zover zij de in punt 1.2. bedoelde beslissing viseert, is een onderdeel van een middel dat betrekking heeft op een andere beslissing dan de bestreden beslissing niet ontvankelijk.

Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.6. In een tweede middel werpt verzoekster de *“schending hoorrecht”* op.

Ze betoogt als volgt:

“1.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokkenen persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand”, verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2.

Verzoekster werd nooit de gelegenheid gegeven om haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Verzoekster haar hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond.

(...)"

2.7. De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische beschouwingen van verzoekster over het hoorrecht en de invulling ervan door het Hof van Justitie. Dit Hof heeft echter eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Com-missie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Verzoekster laat in casu echter volledig na uiteen te zetten wat ze zou hebben gezegd bij een gehoor door verweerder dat had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Bovendien gaat ze eraan voorbij dat ze bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag alle elementen heeft kunnen aanbrengen waarop ze de aandacht van verweerder wenste te vestigen en die volgens haar maken dat ze niet moet terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoekster had aldus in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om alle volgens haar nuttige elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat ze in de mogelijkheid was haar standpunt ter zake naar voor te brengen. Uit het arrest Mukarubega van het Hof volgt dat, indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70).

Het tweede middel is derhalve niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit

van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient daarom geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA